

พระธรรมโยเอลและคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งเลาตีเซีย - หมายเลขสี่สิบเอ็ด

Jeff Pippenger
2026-02-05

หมายเลขสี่สิบเอ็ด

เลวินิตี บทที่ยี่สิบสาม นำเสนอเทศกาลในฤดูใบไม้ผลิและเทศกาลในฤดูใบไม้ร่วง และการเป็นภาพแทนของบรรดาเทศกาลนั้นลึกซึ้งอย่างทรงค่าเน็ดจากพระเจ้า ทั้งในเชิงโครงสร้าง และในความสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์ของโครงสร้างตอนต้นและตอนปลายภายในโครงสร้างโดยรวม เทศกาลในฤดูใบไม้ผลิและเทศกาลในฤดูใบไม้ร่วงสอดคล้องกัน บทนี้เป็นพยานถึง Palmoni ผู้ทรงนับจำนวนอันน่าอัศจรรย์ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า บทนี้เชื่อมโยงอย่างมั่นคงและน่าอัศจรรย์กับชาวสหายสุดท้ายเรื่องหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

เลข "23" เป็นสัญลักษณ์แห่งการลบมลทินบาป ซึ่งเป็นการผสานกันของภาวะพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ ชื่อเลวินิตีเป็นสัญลักษณ์ของฐานะปุโรหิตของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน เพราะบรรดาผู้พยากรณ์ทั้งหลายล้วนกล่าวถึงยุคสุดท้าย และปุโรหิตแห่งยุคสุดท้ายก็คือผู้ที่เปโตรระบุว่าเปโตรระบุว่าเป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ ปุโรหิตบริสุทธิ์ของเปโตรคือบรรดาผู้มีปัญญาที่เข้าใจการเพิ่มพูนแห่งความรู้ซึ่งก่อให้เกิดชาวสหายแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืน ส่วนคนโง่เขลาหรือคนอธรรมดั่งที่ดาเนียลระบุไว้ นั้น ปฏิเสธการเพิ่มพูนแห่งความรู้ และโอเซยาบอกแก่เราว่า ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถูกปฏิเสธไม่ให้เปโตร

ชนชาติของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าได้ปฏิเสธความรู้ เราจึงจะปฏิเสธเจ้าเช่นกัน เพื่อเจ้าจะมีได้เปโตรสำหรับเรา เพราะเจ้าได้ลืมนพระบัญญัติแห่งพระเจ้าของเรา เราก็จะลืมนพระบัญชาทั้งหลายของเจ้าเช่นกัน เมื่อพวกเขาทวีมากขึ้น พวกเขาที่ยังทำบาปต่อเรา ฉะนั้นเราจะเปลี่ยนศักดิ์ศรีของพวกเขาให้เป็นความอภัย โอสเยา 4:6, 7

บรรดาคนซีมาแห่งเอฟราอิม ซึ่งอิสยาห์เรียกอีกด้วยว่า "มงกุฎแห่งสง่าราศี" มีสง่าราศีของตนกลับกลายเป็น "ความอภัย" โอสเยาได้ระบุไว้อย่างเจาะจงว่าผู้ที่ปฏิเสธการเพิ่มพูนแห่งความรู้ในยุคสุดท้ายนั้นคือคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งเลาตีเซีย เพราะท่านได้บันทึกไว้ว่า "ชนชาติของเรา" ชนชาติของพระองค์จะถูกปฏิเสธไม่ให้เปโตร และเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในชั่วอายุสุดท้ายและชั่วอายุที่สี่ เพราะพระองค์จะทรงลืมนพระบัญชาทั้งหลายของพวกเขา และบุตรหลานเป็นภาพแทนของชนชั่วอายุสุดท้าย.

การทำให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

ชื่อเรื่องของ "เลวินิตี 23" หมายถึง "การลบมลทินของฐานะปุโรหิตแห่งหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน" ความจริงข้อนี้สามารถอนุมานได้จากเพียงชื่อของหนังสือเล่มนี้เมื่อเชื่อมโยงกับหมายเลขบท การลบมลทินซึ่งเลวินิตี บทที่ยี่สิบสามกล่าวถึง หมายถึง "การเป็นหนึ่งเดียว" และกำลังชี้ให้เห็นถึงการรวมกันของพระลักษณะและความเป็นมนุษย์ การรวมกันนั้นได้รับการแสดงไว้ด้วยสัญลักษณ์มากมายในพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งหนึ่งในนั้นคือการที่พระวิหารฝ่ายมนุษย์จะต้องถูกรวมเข้ากับพระวิหารฝ่ายพระเจ้า

พระวิหารมนุษย์มีโครงสร้างประกอบด้วยโครโมโซมเพศชาย "23" และโครโมโซมเพศหญิง "23" เปโตรระบุว่าฐานะปุโรหิตของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้นเป็น "นิเวศฝ่ายวิญญาณ"

โครโมโซมเหล่านั้นประสานเข้าด้วยกันดังที่ชายและหญิงประสานกัน และสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันไว้ด้วยกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ผู้ใดแยกออกจากกัน การสมรสเป็นสัญลักษณ์อีกประการหนึ่งของความเป็นหนึ่งเดียว เลวีนิตี "23" หมายถึงการรวมกันของพระวิหารแห่งมหาปุโรหิตฝ่ายสวรรค์ กับพระวิหารแห่งบรรดาปุโรหิตซึ่งคือคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

ยี่สิบสองข้อ

เทศกาลทั้งหลายในฤดูใบไม้ผลิตามเลวีนิตี บทที่ยี่สิบสาม ถูกแสดงไว้ในยี่สิบสองข้อแรกของบทนั้น และเทศกาลทั้งหลายในฤดูใบไม้ร่วงถูกแสดงไว้ในยี่สิบสองข้อสุดท้ายของบทนั้น ข้อสุดท้ายคือข้อที่สี่สิบสี่ เป็นสัญลักษณ์ของปี 1844

เมื่อวันลบบมทินในความหมายต้นแบบฝ่ายตรงกันข้ามเริ่มต้นขึ้นในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด อันเป็นการสำเร็จตามเลวีนิตี บทที่ยี่สิบสาม บทที่ยี่สิบสามถูกแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงละยี่สิบสองข้อ โดยที่ทั้งสองช่วงซึ่งมีช่วงละยี่สิบสองข้อนั้นเชื่อมโยงกันอย่างมีเหตุผลด้วยความเป็นเทศกาล แต่ก็แยกจากกันอย่างมีเหตุผลด้วยพันธกิจของพระคริสต์ในลานพลับพลาและในสถานบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นภาพแทนโดยฤดูใบไม้ผลิ และพันธกิจของพระองค์ในอภิสุทธิสถาน ซึ่งเป็นภาพแทนโดยฤดูใบไม้ร่วง

22

ทั้งเทศกาลในฤดูใบไม้ผลิและในฤดูใบไม้ร่วงต่างก็ถูกแทนด้วยยี่สิบสองข้อ และข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นสอดคล้องกับพยานแห่งอักษรฮีบรูซึ่งประกอบด้วยอักษร "22" ตัว "22" เป็นหนึ่งในสิบของ "220"

ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการรวมกันระหว่างพระลักษณะแห่งพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ "220" เป็นตัวแทนของจุดเริ่มต้นทั้งของช่วงเวลา 2,520 ปีแห่งการกระจายของยูดาห์ และของช่วงเวลา 2,300 ปีจนถึงวันลบบมทิน จุดเริ่มต้นของ 2,520 คือ 677 ปีก่อนคริสตกาล และจุดเริ่มต้นของ 2,300 คือ 457 ปีก่อนคริสตกาล

ดังนั้นจึงระบุว่าสองร้อยยี่สิบปีเป็นตัวเชื่อมระหว่างคำพยากรณ์เรื่องการเหยียบย่างกองทัพของพระเจ้า กับคำพยากรณ์เรื่องการเหยียบย่างสถานนมัสการของพระเจ้า คำพยากรณ์ทั้งสองนั้นสิ้นสุดลงเมื่อวันลบบมทินฝ่ายแบบจำลองจริงมาถึงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844.

ในวันนั้น พระราชกิจของพระคริสต์ในการรวมพระวิหารฝ่ายมนุษย์เข้ากับพระวิหารฝ่ายพระเจ้าได้เริ่มต้นขึ้น และในเวลาอันสั้น ทั้งฮาบากุก 2:20 และยอห์น 2:20 ก็ได้สำเร็จเป็นจริง ฮาบากุกชี้ให้เห็นว่า

พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในอภิสุทธิสถานขณะนั้น และยอห์นได้บันทึกว่า พระวิหารมิลเลอร์ไรต์ซึ่งจะเข้าไปโดยความเชื่อสู่อภิสุทธิสถานนั้น ได้ครบกำหนดระยะเวลาสี่สิบหกปี ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการก่อสร้างพระวิหารฝ่ายมนุษย์ของมิลเลอร์ไรต์ตั้งตั้งแต่ปี 1798 จนถึงปี 1844 ประวัติศาสตร์แห่ง "46" ปี ซึ่งประกอบด้วย "23" และ "23" นั้น ได้รับการเป็นตัวแทนโดยงานของวิลเลียม มิลเลอร์ ผู้ซึ่งเริ่มนำเสนอข่าวสารแห่งประวัติศาสตร์นั้นเป็นครั้งแรกในปี 1831 อันเป็นเวลา "220" ปีภายหลังการตีพิมพ์พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ พระวาทะฝ่ายพระเจ้าซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในปี 1611 ได้ถูกรวมเข้ากับผู้สื่อสารฝ่ายมนุษย์ "220" ปีต่อมาในปี 1831

ทั้งเทศกาลในฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงล้วนได้รับการเป็นตัวแทนโดยข้อพระคัมภีร์ "22" ข้อ

ข้อพระคัมภีร์ยี่สิบสองข้อที่มีสองบรรทัดว่าด้วยเรื่องเดียวกัน ย่อมเรียกครองในเชิงคำพยากรณ์ว่า ข้อยี่สิบสองข้อแรกจะต้องวางซ้อนทับเหนือยี่สิบสองข้อถัดไป เมื่อจัดแนวสองบรรทัดในลักษณะนี้ ทานกำลังเชื่อมโยงงานแห่งลานชั้นนอกและสถานบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นภาพแทนในเทศกาลต่าง ๆ แห่งฤดูใบไม้ผลิ

เข้ากับพระราชกิจของพระคริสต์ในอภิสุทธิสถาน ในระดับเชิงคำพยากรณ์นี้
สิ่งนี้เป็นภาพแทนของการเชื่อมรวมพระวิหารสองแห่งเข้าด้วยกัน
ซึ่งแสดงให้เห็นพระราชกิจแห่งการทำให้เป็นหนึ่งเดียวกันของพระคริสต์

เมื่อข้อที่หนึ่งถึงยี่สิบสองถูกจัดให้สอดคล้องกับข้อที่ยี่สิบสามถึงสี่สิบสี่ ก็จะปรากฏเป็นเส้นคำพยากรณ์เส้นหนึ่ง
ซึ่งได้รับการเป็นพยานโดยอักษรยี่สิบสองตัวของอักษรฮีบรู และโดยสัญลักษณ์ที่แสดงผ่านตัวเลข "22" อีกทั้ง
โดยสัญลักษณ์ที่แสดงผ่านบรรดาเทศกาลร่วมกับการสำเร็จครบถ้วนของเทศกาลเหล่านั้นในประวัติศาสตร์ศักดิ์
สิทธิ์

จุดเริ่มต้นของเทศกาลทั้งหลายในฤดูใบไม้ผลิระบุถึงสะบาโตวันที่เจ็ดเป็นประการแรก
และจุดสิ้นสุดของเทศกาลทั้งหลายในฤดูใบไม้ร่วงระบุถึงสะบาโตปีที่เจ็ด
พระคริสต์ในฐานะอัลฟาและโอเมกาได้ทรงวางสะบาโตไว้ ณ จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของพยานทั้งสองแห่ง "22"
ในแนวสายปุโรหิตของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

สะบาโตวันที่เจ็ดเป็นแสงสว่างพิเศษ ณ เบื้องต้นของวันลบมลทินแบบอุปมาสมจริงในปี 1844
และแสงสว่างของสะบาโตปีที่เจ็ดคือแสงสว่าง ณ เบื้องปลาย
สะบาโตวันที่เจ็ดยังเป็นการประชุมบริสุทธิครั้งแรกในเลวีนิติ "23"
ดังเช่นสะบาโตปีที่เจ็ดเป็นการประชุมบริสุทธิครั้งสุดท้ายในบทนั้น
สะบาโตคืออัลฟาและโอเมกาของแนวปุโรหิตในบท "23" สะบาโตครั้งแรก คือสะบาโตวันที่เจ็ด
เป็นอัลฟาของฐานะปุโรหิตของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน และสะบาโตครั้งสุดท้าย คือสะบาโตปีที่เจ็ด
เป็นโอเมกาของฐานะปุโรหิตของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

"บรรดาผู้ที่มีสามัคคีธรรมกับพระเจ้ายอมดำเนินอยู่ในความสว่างแห่งดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม
พวกเขามิได้หลบหลู่พระผู้ไถ่ของตนด้วยการทำให้ทางของตนเสื่อมทรามต่อพระพักตร์พระเจ้า
ความสว่างจากสวรรค์ส่องลงเหนือพวกเขา
เมื่อพวกเขาเข้าใกล้ช่วงปลายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้ยิ่งขึ้น ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระคริสต์
และเกี่ยวกับคำพยากรณ์ที่สัมพันธ์กับพระองค์ ก็ยิ่งเพิ่มพูนขึ้นอย่างมาก
พวกเขามีคุณค่าอันหาประมาณมิได้ในสายพระเนตรของพระเจ้า
เพราะพวกเขาเป็นหนึ่งในพระบุตรของพระองค์ สำหรับพวกเขา
พระวามะของพระเจ้ามีความงดงามและความน่าชื่นชมอย่างยิ่งยวด
พวกเขาเห็นความสำคัญของพระวามะนั้น ความจริงถูกเปิดเผยแก่พวกเขา
หลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์เปล่งประกายด้วยรัศมีอันอ่อนละมุน
พวกเขาเห็นว่าพระคัมภีร์คือกุญแจที่ไขความลึกลับทั้งสิ้นและคลี่คลายความยากลำบากทั้งปวง บรรดาผู้ที่ไม่
เต็มใจรับความสว่างและดำเนินอยู่ในความสว่างจะไม่สามารถเข้าใจความลึกลับแห่งความเป็นพระเจ้าได้
แต่บรรดาผู้ที่มีได้สังเกตเห็นและติดตามพระเยซู จะเห็นความสว่างในความสว่างของพระเจ้า"
The Southern Watchman, April 4, 1905.

ณ ที่นี้ "ใกล้จะสิ้นสุดประวัติศาสตร์ของโลกนี้" ณ ตอนปลายของวันลบมลทินแบบเล็งถึงความจริง
"หลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์" ได้รับการห่อหุ้มด้วยรัศมีอัน "อ่อนละมุน"
ดังเช่นที่หลักคำสอนเรื่องวันสะบาโตวันที่เจ็ดได้รับ ณ ตอนเริ่มต้นของวันลบมลทินแบบเล็งถึงความจริง

"พระเยซูทรงยกฝ่าหีบพันธสัญญาขึ้น และข้าพเจ้าได้เห็นแผ่นศิลาที่มีพระบัญญัติสิบประการจารึกไว้
ข้าพเจ้าประหลาดใจเมื่อเห็นพระบัญญัติข้อที่สี่อยู่ตรงกึ่งกลางของพระบัญญัติทั้งสิบ
โดยมีรัศมีแห่งแสงสว่างอ่อน ๆ ล้อมรอบอยู่ ทูตสวรรค์กล่าวว่า 'ในบรรดาพระบัญญัติทั้งสิบนี้
ข้อนี้เพียงข้อเดียวเท่านั้นที่ระบุถึงพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

และสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ใต้นั้น เมื่อทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก
ก็ได้ทรงวางรากฐานของวันสะบาโตไว้ด้วยเช่นกัน” Testimonies, เล่ม 1, 75.

วันสะบาโตวันที่เจ็ด ซึ่งเป็น “รากฐาน” เริ่มต้นเลวีนิตี “23”
และวันสะบาโตปีที่เจ็ดจบบทคำพยากรณ์ของปุโรหิตที่ตั้งแสดงไว้โดยเทศกาลฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง
วันสะบาโตปีที่เจ็ดเป็นสัญลักษณ์แทนพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นบนรากฐานนั้น
วันสะบาโตปีที่เจ็ดในตอนปลายถูกแทนด้วย 2,520 เช่นเดียวกับที่วันสะบาโตวันที่เจ็ดถูกแทนด้วย 2,300
วันสะบาโตปีที่เจ็ดเป็นสัญลักษณ์แทน “หลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์”
วันสะบาโตวันที่เจ็ดเป็นหมายสำคัญของพระเจ้าผู้ทรงสร้าง
และวันสะบาโตปีที่เจ็ดเป็นหมายสำคัญของสภาพพระเจ้าที่รวมเข้ากับสภาพมนุษย์

การจัดแนวเส้นต่าง ๆ

เมื่อเราจัดให้เทศกาลฤดูใบไม้ผลิสอดคล้องกับเทศกาลฤดูใบไม้ร่วงในเลวีนิตี บทที่ยี่สิบสาม เทศกาลปีศาจ
ตามมาด้วยในวันถัดไปโดยเทศกาลขนมปังไร้เชื้อซึ่งมีเจ็ดวัน
และเทศกาลผลแรกตามมาในวันหลังจากที่เทศกาลขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันเริ่มต้นขึ้น
หมุดหมายสามประการในสามวัน

ช่วงเวลาเจ็ดวันซึ่งประกอบขึ้นเป็นเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เริ่มต้นด้วยการประชุมบริสุทธิ
และสิ้นสุดลงด้วยการประชุมบริสุทธิเช่นเดียวกัน วันถัดจากวันที่เทศกาลขนมปังไร้เชื้อเริ่มต้น
เทศกาลผลแรกก็มาถึง และรวมถึงการถวายผลแรกของข้าวบาร์เลย์ในฤดูใบไม้ผลิด้วย เพ็นเทคอสต์
ซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเทศกาลสัปดาห์ เกิดขึ้นห้าสิบวันหลังจากเทศกาลผลแรก
ซึ่งเป็นเครื่องหมายบ่งชี้การเริ่มต้นของช่วงเวลาเจ็ดสัปดาห์ที่สิ้นสุดลงในวันที่สิบเก้า และต่อด้วยเพ็นเทคอสต์
ซึ่งมีความหมายว่าห้าสิบ

เทศกาลปีศาจเริ่มขึ้นในเวลาเย็นของวันที่สิบสี่ ปีศาจไม่ใช่การประชุมบริสุทธิ.

แล้วในวันที่สิบห้า เทศกาลขนมปังไร้เชื้อซึ่งมีเจ็ดวันก็มาถึง
วันแรกและวันสุดท้ายของเทศกาลเจ็ดวันนั้นเป็นการประชุมบริสุทธิ

วันถัดไป คือวันที่สิบหก วันที่แห่งผลแรกนั้นก็มาถึง
แล้วเจ็ดสัปดาห์ซึ่งกำหนดไว้โดยเทศกาลเพ็นเทคอสต์ก็เริ่มต้นขึ้น และเพ็นเทคอสต์เป็นหนึ่งในบรรดาการประชุม
บริสุทธิที่เจ็ดที่เป็นภาพแทนอยู่ในเทศกาลฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง
ส่วนผลแรกนั้นมิใช่การประชุมบริสุทธิ

แล้วในวันแรกของเดือนที่เจ็ด คือเทศกาลตรุษ ก็เป็นการประชุมบริสุทธิ.

วันลมมลทินในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดเป็นการประชุมบริสุทธิ แต่ไม่ใช่งานเลี้ยงฉลอง

วันแรกของเทศกาลอยู่เพิงเป็นการประชุมบริสุทธิ ภายหลังเทศกาลเจ็ดวันนั้น ยังมีวันที่แปดของเทศกาลอยู่เพิง
แม้ว่าวันที่แปดนั้นจะถือว่าอยู่นอกช่วงเวลาเทศกาลต่าง ๆ เป็นสัญลักษณ์แทน
วันที่แปดนั้นเป็นการประชุมบริสุทธิด้วย

เมื่อนับรวมสะบาโตวันที่เจ็ดซึ่งเป็นบทนำเข้าสู่เทศกาลทั้งหลายแล้ว สิ่งนี้ย่อมเท่ากับการประชุมบริสุทธิเจ็ดครั้ง
มีการประชุมบริสุทธิเจ็ดครั้งและเทศกาลเจ็ดเทศกาล
แม้ว่าจะสอดคล้องกันในลักษณะที่แตกต่างจากการประชุมบริสุทธิก็ตาม
หมุดหมายแรกและหมุดหมายสุดท้ายเป็นสะบาโต ทั้งแรกสำหรับวัน แล้วต่อมาสำหรับปี ภายในเทศกาลต่าง ๆ

ที่ถูกระบุไว้ระหว่างสะบาโตอัลฟาและโอเมกานั้น มีเทศกาลเจ็ดเทศกาลและการประชุมบริสุทธิห้าครั้ง หากท่านนับรวมสะบาโตวันที่เจ็ดฝ่ายอัลฟาและสะบาโตปีที่เจ็ดฝ่ายโอเมกา ท่านก็จะมีการประชุมบริสุทธิเจ็ดครั้งและเทศกาลเจ็ดเทศกาล เป็นที่เข้าใจกันว่า วันที่แปดของเทศกาลอยู่เพียงนั้นไม่ใช่ส่วนหนึ่งของเทศกาลทั้งหลาย และก่อให้เกิดปริศนาที่ว่า “องค์ที่แปด” เป็น “องค์หนึ่งของทั้งเจ็ด” ประเด็นที่ข้าพเจ้ากำลังชี้ให้เห็น ณ ที่นี้ก็คือน่า พระเยซู ในฐานะฟัลโมนี ได้ทรงจัดระเบียบความแปรผันของตัวเลขภายในบท “23” ไว้อย่างน่าอัศจรรย์โดยแท้จริง

ฤดูใบไม้ผลิ

เทศกาลฤดูใบไม้ผลิประกอบด้วยช่วงเทศกาลขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน ซึ่งมีการประชุมบริสุทธิแบบอัลฟาที่จุดเริ่มต้น และการประชุมบริสุทธิแบบโอเมกาที่ตอนปลาย เพนเทคอสต์เป็นการประชุมบริสุทธิครั้งที่สามในเทศกาลฤดูใบไม้ผลิ เพนเทคอสต์มาถึงภายหลังช่วงเวลาเจ็ดสัปดาห์ ซึ่งสิ้นสุดลงด้วยเทศกาลในวันที่ห้าสิบ เทศกาลฤดูใบไม้ผลิถูกกำหนดไว้ด้วยวันเทศกาลสี่วันและช่วงเวลาสามช่วง ปัสกา ขนมปังไร้เชื้อ ผลแรก และเพนเทคอสต์ คือวันเทศกาลทั้งสี่วัน และช่วงเวลาทั้งสามคือ ขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน สิบเก้าวันที่นำหน้าและรวมถึงวันที่ห้าสิบของเพนเทคอสต์ และสามารถนับเป็นช่วงเวลาประกอบด้วยสามขั้นตอน

เครื่องบูชาผลแรกแห่งช่วงเทศกาลปัสกาสอดคล้องกับเครื่องบูชาผลแรกในวันเพนเทคอสต์; เครื่องบูชาผลแรกแห่งข้าวบาร์เลย์ในช่วงสามวันของปัสกา และเครื่องบูชาผลแรกแห่งข้าวสาลีในวันเพนเทคอสต์เมื่อสิ้นสุดฤดูแห่งเพนเทคอสต์ซึ่งมีระยะเวลาสิบเก้า—หรือห้าสิบวัน.

การตกลงมา

เทศกาลในฤดูใบไม้ร่วงเริ่มต้นด้วยวันเทศกาลที่กำหนดไว้เฉพาะ ซึ่งเป็นการเริ่มต้นช่วงเวลาสิบวันอันนำไปสู่การพิพากษา ห้าวันหลังจากการพิพากษามีเทศกาลหนึ่งเป็นเวลาเจ็ดวัน โดยวันแรกและวันสุดท้ายของช่วงเจ็ดวันนั้นถูกกำหนดให้เป็นการประชุมบริสุทธิ ตั้งแต่วันที่สิบห้าจนถึงวันที่ยี่สิบสองมีการเฉลิมฉลองเทศกาลอยู่เพียง และต่อมาในวันที่ยี่สิบสามก็มีการกำหนดหมายสำคัญเป็นวันสะบาโตแห่งแผ่นดิน.

เมื่อเรานำเทศกาลฤดูใบไม้ร่วงมาวางซ้อนทับเหนือเทศกาลฤดูใบไม้ผลิ เราจะได้เส้นสองเส้นซึ่งต่างก็ถูกแทนด้วยข้อพระคัมภีร์ยี่สิบสองข้อ ดังนั้นจึงถูกแทนด้วยอักษรยี่สิบสองตัวของอักษรฮีบรู เมื่อทำเช่นนี้ หมายความว่าครั้งแรกคือการประชุมบริสุทธิของสะบาโตวันที่เจ็ด และหมายความว่าสุดท้ายคือการประชุมบริสุทธิของสะบาโตปีที่เจ็ด

อนึ่ง ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด เมื่อพวกท่านได้เก็บผลแห่งแผ่นดินแล้ว ท่านทั้งหลายจงถือเทศกาลแด่พระยาห์เวห์เจ็ดวัน ในวันแรกให้เป็นวันสะบาโต และในวันที่แปดให้เป็นวันสะบาโต เลวินิตี 23:39

เพนเทคอสต์คือฝนต้นฤดู และเทศกาลอยู่เพียงคือฝนปลายฤดู การเทพระวิญญาณบริสุทธิลงมาในวันเพนเทคอสต์นั้นถูกเป็นภาพแทนโดยวันหนึ่งวัน และการเทพระวิญญาณลงมาซึ่งเทศกาลอยู่เพียงเป็นภาพแทนนั้นเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งที่สิ้นสุดลงแล้วจึงตามมาด้วยวันสะบาโต คือวันที่แปดแห่งเจ็ดวันนั้น

วันสะบาโตซึ่งตามหลังการสำแดงครั้งสุดท้ายของการเทพะวิญญานบริสุทธิ์ลงมา
เป็นภาพแทนของวันสะบาโตแห่งโลกที่หยุดพักเป็นเวลาหนึ่งพันปี

“ในเวลาแห่งความทุกข์ลำบากนั้น เราทุกคนได้หนีออกจากเมืองและหมู่บ้านต่าง ๆ
แต่ถูกคนอธรรมไล่ติดตาม ซึ่งได้บุกเข้าไปในเรือนของธรรมิกชนพร้อมด้วยดาบ
พวกเขาเงื้อมดาบขึ้นจะฆ่าเรา แต่ดาบนั้นกลับหักและตกลงอย่างไร้อำนาจดุด่างเส้นหนึ่ง
แล้วเราทุกคนก็ร้องทูลทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อการช่วยกู้ และเสียงร้องนั้นขึ้นไปต่อพระพักตร์พระเจ้า
ดวงอาทิตย์ขึ้นมา และดวงจันทร์หยุดนิ่ง ธารน้ำทั้งหลายหยุดไหล
เมฆมืดที่บดบังท้องฟ้าขึ้นและปะทะกันเอง แต่มีสถานที่แจ่มกระจ่างแห่งหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยพระสิริอันมั่นคง
และจากที่นั่นมีพระสุรเสียงของพระเจ้าดังมาเหมือนเสียงน้ำมากหลาย
ซึ่งทำให้ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน ท้องฟ้าเปิดออกและปิดลงอยู่ในความปั่นป่วน
ภูเขาทั้งหลายสั่นคลอนตกลงตัวในสายลม และสาดก้อนหินขรุขระออกไปรอบด้าน
ทะเลเดือดพล่านดุจหม้อ และชั้ตก้อนหินขึ้นมาบนแผ่นดิน
และขณะที่พระเจ้าทรงประกาศวันและโมงแห่งการเสด็จมาของพระเยซู
และประทานพันธสัญญาใหม่แก่ประชากรของพระองค์นั้น พระองค์ตรัสทีละประโยค แล้วทรงหยุด
ขณะที่พระวอนเหล่านั้นก็อังก้องก้องผ่านไปทั่วแผ่นดินโลก
อิสราเอลของพระเจ้ายืนอยู่โดยจับตาขึ้นเบื้องบน
ฟังถ้อยคำเหล่านั้นเมื่อออกมาจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์
และก้องไปทั่วแผ่นดินโลกดุจเสียงฟ้าร้องอันดังกึกก้องที่สุด เป็นความสงัดอันน่าเกรงขามยิ่งนัก
และเมื่อสิ้นสุดทุกประโยค ธรรมิกชนทั้งหลายก็ร้องว่า ‘พระสิริ! ฮาเลลูยา!’
ใบหน้าของพวกเขาสว่างไสวด้วยพระสิริของพระเจ้า และพวกเขาเปล่งประกายด้วยพระสิรินั้น
ดังเช่นใบหน้าของโมเสสเมื่อเขาลงมาจากภูเขาซีนาย คนอธรรมไม่อาจมองดูพวกเขาได้เพราะพระสิรินั้น
และเมื่อพระพรอันไม่มีวันสิ้นสุดได้ถูกประกาศเหนือบรรดาผู้ที่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า โดยการรักษาวินัย
บาโตของพระองค์ให้บริสุทธิ์ ก็ได้มีเสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะอันยิ่งใหญ่เหนือสัตว์ร้ายและเหนือรูปของมัน”

“แล้วปีแห่งยูบิลีก็เริ่มต้นขึ้น เมื่อแผ่นดินควรจะได้ออกผล” Early Writings, 34.

ปีแห่งยูบิลีคือปีที่ห้าสิบ ภายหลังครบเจ็ดวาระแห่งเจ็ดปี
ซึ่งสอดคล้องกับสี่สิบเก้าวันที่นำไปสู่วันที่ห้าสิบคือวันเพ็ญเทศกาล
เมื่อแนวของเทศกาลฤดูใบไม้ร่วงถูกนำมารวมเข้ากับเทศกาลฤดูใบไม้ผลิ
ก็จะเกิดเป็นสี่สิบเก้าวันที่นำไปสู่เพ็ญเทศกาล
ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึงการเริ่มต้นของช่วงเวลาเจ็ดวันแห่งเทศกาลอยู่เพ็ง
เพ็ญเทศกาลและเทศกาลอยู่เพ็งสอดคล้องกัน และร่วมกันชี้ไปถึงช่วงเวลาแห่งฝนชุกปลายฤดู ซึ่งเริ่มต้น ณ
กฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า และดำเนินต่อไปจนกว่าระยะเวลาแห่งการทดลองจะสิ้นสุด
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมา และจากนั้นแผ่นดินโลกจะได้พักสงบ
ดังที่ทรงเป็นภาพแทนไว้โดยสะบาโตแห่งปีที่เจ็ด อันเป็นวันที่แปดของทั้งเจ็ดในเทศกาลอยู่เพ็ง
เมื่อเรานำทั้งสองแนวของชื่อพระคัมภีร์ยี่สิบสองชื่อมารวมเข้าด้วยกัน
เรากระทำเช่นนั้นด้วยเหตุผลหลายประการ ทั้งสองแนวมีจำนวนยี่สิบสองชื่อ โดยยี่สิบสองเป็นหนึ่งในสิบของ
220 ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการผสมผสานกันระหว่างพระภาวะและมนุษยชาติ
ทั้งสองลำดับเป็นตัวแทนของอักษรฮีบรูทั้งยี่สิบสองตัว
ทั้งสองเส้นเป็นสัญลักษณ์แทนเทศกาลทั้งหลาย
ทั้งสองเส้นเป็นสัญลักษณ์แทนฤดูเก็บเกี่ยวทั้งสองฤดูของปีนั้น

ทั้งสองแนวนี้เป็นภาพแทนพระราชกิจของพระคริสต์ในลาน พลับพลาแห่งที่บริสุทธิ และอภิสุทธิสถาน เลวีนีตีหมายถึงปุโรหิตทั้งหลาย และพระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตฝ่ายสวรรค์ ด้วยเหตุผลเหล่านี้ เราจึงมีความชอบธรรมในการประยุกต์ใช้วิธีการบรรทัดซ้อนบรรทัดกับข้อพระคัมภีร์ทั้งสี่สิบสี่ข้อของเลวีนีตีบทที่ยี่สิบสาม

เพนเทคอสต์เป็นฝนต้นฤดูสำหรับศาสนาคริสต์ และเทศกาลอยู่เพิงเป็นฝนปลายฤดูสำหรับศาสนาคริสต์ ดังนั้น เราจึงจัดให้ “วันเพนเทคอสต์” ในฤดูใบไม้ผลิสอดคล้องกับเทศกาลอยู่เพิงเจ็ดวันในฤดูใบไม้ร่วง เมื่อซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่า “In the time of trouble we all fled from the cities and villages” นางกำลังกำหนดช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับพระเจ้าดำรงชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดารเนื่องด้วยการข่มเหง การอาศัยอยู่ในเพิงในช่วงเทศกาลอยู่เพิงเป็นแบบอย่างของประวัติศาสตร์ที่นำไปโดยตรงสู่การหยุดพักแบบยูบิลีแห่งวันสะบาโตสำหรับโลก

วันเพนเทคอสต์เป็นเครื่องหมายถึงการเริ่มต้นของเจ็ดวันแห่งเทศกาลอยู่เพิง แล้วปีมหาการุณย์ถูกแทนด้วยวันที่แปด กล่าวคือของเจ็ดวันแห่งเทศกาลอยู่เพิง หัววันก่อนเทศกาลอยู่เพิงคือวันลบบมลทินฉันนั้น หัววันก่อนเพนเทคอสต์ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึงการเริ่มต้นของเทศกาลอยู่เพิง—การพิพากษาจึงถูกกำหนดไว้ สิบวันก่อนการพิพากษาแห่งวันลบบมลทินคือเทศกาลเปาเตร เมื่อนำเส้นเวลามารวมกัน หัววันก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งถูกแทนด้วยเพนเทคอสต์ การพิพากษาถูกกำหนดไว้ สิบวันก่อนหน้านั้น เทศกาลเปาเตรถูกกำหนดไว้เช่นกัน

บัพติศมาของพระคริสต์เป็นสัญลักษณ์แทนการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ สามขั้นตอนนั้นแสดงไว้โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ในเทศกาลปัสกา การถูกฝังและการหยุดพักของพระองค์ในวันสะบาโต และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ในวันอาทิตย์ สามวันแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เป็นหมุดหมายหนึ่งซึ่งประกอบด้วยสามขั้นตอน ดังนั้นเราจึงเริ่มการรวมกันของเส้นทั้งสองของเทศกาลฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงที่การฟื้นคืนพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ในวันที่สามเริ่มต้นช่วงเวลาสี่สิบเก้าวันที่นำไปสู่เพนเทคอสต์ ซึ่งก็คือกฎหมายวันอาทิตย์ ช่วงเวลาสี่สิบเก้าวันนั้นมีเทศกาลขนมปังไร้เชื้ออยู่ก่อนหน้า ซึ่งเริ่มต้นหนึ่งวันก่อนและต่อเนื่องไปอีกห้าวันหลังจากวันผลแรก

นับตั้งแต่การฟื้นคืนพระชนม์ของผลแรกจนถึงกฎหมายวันอาทิตย์เป็นเวลาสี่สิบเก้าวัน โดยกฎหมายวันอาทิตย์เป็นวันที่ห้าสิบ หัววันก่อนกฎหมายวันอาทิตย์มีการแสดงถึงการพิพากษา และสิบวันก่อนการพิพากษานั้นมีการกำหนดไว้เป็นคำเตือนของแตรทั้งหลาย การฟื้นคืนพระชนม์เป็นหมุดหมายแรก จากนั้นอีกห้าวันต่อมาช่วงเทศกาลขนมปังไร้เชื้อก็สิ้นสุดลง สามสิบวันหลังจากขนมปังไร้เชื้อสิ้นสุด คำเตือนของแตรทั้งหลายก็เกิดขึ้น สิบวันต่อมามีการกำหนดถึงการพิพากษาแห่งวันลบบมลทินบาป และอีกห้าวันต่อมากฎหมายวันอาทิตย์แห่งเพนเทคอสต์ก็มาถึง

ข้อความนี้ระบุหมุดหมายเจ็ดประการในการประยุกต์ใช้เทศกาลฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงแบบบรรทัดต่อบรรทัด ได้แก่ การเริ่มต้นของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ การเป็นขึ้นจากตาย การสิ้นสุดของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ คำเตือนแห่งแตร การพิพากษา วันเพนเทคอสต์ และฝนชุกปลายฤดู หมุดหมายเจ็ดประการนั้นถูกวางไว้ภายในสะบาโตวันที่เจ็ดแบบอัลฟา และสะบาโตปีที่เจ็ดแบบโอเมกา หมุดหมายเจ็ดประการซึ่งถูกวางคั่นอยู่ระหว่างสะบาโตทั้งสองนั้น แยกออกและชี้ให้เห็นช่วงเวลาห้าวัน ตามด้วยช่วงเวลาสามสิบวัน ช่วงเวลาสิบวัน ช่วงเวลาห้าวัน และช่วงเวลาเจ็ดวัน

เมื่อเราจัดให้การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์สอดคล้องกันแล้ว

เราพบช่วงเวลาสี่สิบวันซึ่งพระองค์ทรงสั่งสอนเหล่าสาวก “ต่อพระพักตร์” และภายหลังทรงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

จากนั้นเหล่าสาวกได้อยู่ในห้องชั้นบนเป็นเวลาสี่สิบวัน สิบวันนั้นสิ้นสุดลงในวันเพ็ญเทศกาล

ซึ่งคือกฎหมายวันอาทิตย์

สิ่งนี้เพิ่มช่วงเวลาสี่สิบวันและช่วงเวลาสิบวันเข้าไปในเส้นของปฏิวัติที่เป็นภาพแทนโดยเลขคณิต “23”

นับจากการฟื้นคืนพระชนม์ มีห้าวันจนถึงวาระสิ้นสุดของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ

จากนั้นสามสิบวันจนถึงค่ำเดือนแห่งแดร จากนั้นห้าวันจนถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์

จากนั้นห้าวันจนถึงการพิพากษา จากนั้นห้าวันจนถึงเจ็ดวันแห่งฝนปลายฤดูของเพนเทคอสต์

การเริ่มต้นของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันนั้น ถัดมาในวันรุ่งขึ้นก็ตามด้วยการฟื้นคืนพระชนม์ของผลแรก การฟื้นคืนพระชนม์เกิดขึ้นภายในช่วงเจ็ดวันแห่งขนมปังไร้เชื้อ และห้าวันหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์นั้น ช่วงเวลาแห่งขนมปังไร้เชื้อก็สิ้นสุดลง

สามสิบวันหลังจากสิ้นสุดเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ แตรหึ่งกลายเป็นเครื่องหมายแห่งค่ำเดือน

ห้าวันหลังจากค่ำเดือนแห่งแดรนั้น พระคริสต์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ภายหลังจากทรงสั่งสอนเป็นเวลาสี่สิบวัน การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์เป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของสิบวันในห้องชั้นบน

แล้วห้าวันหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ การพิพากษาก็ถูกกำหนดไว้.

ห้าวันต่อมา กฎหมายวันอาทิตย์แห่งเพนเทคอสต์เปิดช่วงเวลาเจ็ดวันของฝนชุกปลายฤดู

หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้นคือบรรดาผู้ที่ติดตามพระเมสซีโปดกไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ใด

เอเลียห์และโมเสสถูกประหารในวันที่ 18 กรกฎาคม 2020

พวกเขาถูกประหารในที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ทรงถูกตรึงกางเขนด้วย

การเป็นขึ้นจากความตายของพระคริสต์เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการเป็นขึ้นจากความตายในวันที่ 31

ธันวาคม 2023 ก่อนวันนั้น ในเดือนกรกฎาคม 2023

มีเสียงหนึ่งในถิ่นทุรกันดารเริ่มเปล่งสารซึ่งถูกแทนไว้เป็นขนมปังไร้เชื้อ เชื่อเป็นสัญลักษณ์ของความหลงผิด

ความหน้าซื่อใจคด และบาป และสารจากถิ่นทุรกันดารนั้นก็ไร้เชื้อ ตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2023

ไปจนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ เลขคณิต “23”

ได้กำหนดโครงสร้างแห่งการลบมลทินบาปของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

โครงสร้างนั้นสอดคล้องกับความฝันของมิลเลอร์ มาลาคียที่สาม และหน้าต่างแห่งสวรรค์ในวิวรณ์บทที่สิบเก้า

อีกทั้งสอดคล้องกับชั่วโมงที่สามและชั่วโมงที่เก้าในสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ตั้งแต่ ค.ศ. 27 ถึง 34

เราจะกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป

“โดยความรู้ ห้องหึ่งหลายจะเต็มไปด้วยทรัพย์อันประเสริฐและนำชื่นรมย์ทุกประการ”

“สำหรับจิตใจและจิตวิญญาณ ตลอดจนร่างกายด้วยนั้น เป็นกฎของพระเจ้าว่า

กำลังยอมได้มาด้วยความเพียรพยายาม การฝึกฝนเท่านั้นที่ก่อให้เกิดการพัฒนา โดยสอดคล้องกับกฎนี้ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ในพระวาระของพระองค์ซึ่งบรรดาวิถีทางสำหรับการพัฒนาทางปัญญาและทางจิตวิญญาณ”

“พระคัมภีร์บรรจุหลักการทั้งปวงที่มนุษย์จำเป็นต้องเข้าใจ

เพื่อจะได้รับการเตรียมให้พร้อมสำหรับชีวิตนี้หรือชีวิตที่จะมาถึง

และหลักการเหล่านี้ทุกคนสามารถเข้าใจได้ ไม่มีผู้ใดที่มีจิตใจรู้คุณค่าคำสอนของพระคัมภีร์จะอ่านเพียงต

อนหนึ่งตอนใดจากพระคัมภีร์โดยมิได้รับความคิดอันเป็นประโยชน์บางประการจากตอนนั้นเลย แต่คำสอนอันทรงคุณค่ายิ่งที่สุดของพระคัมภีร์นั้นมิอาจได้มาจากการศึกษาที่เป็นครั้งคราวหรือไม่ต่อเนื่อง ระบบความจริงอันยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์มิได้ถูกนำเสนอไว้ในลักษณะที่ผู้อ่านที่เร่งรีบหรือประมาทจะสามารถมองเห็นได้ ชุมทรัพย์มากมายของพระคัมภีร์ซ่อนอยู่ลึกกลงไปได้ผิวหน้า และจะได้มาด้วยการค้นคว้าอย่างอดสาหัสและความเพียรพยายามอย่างต่อเนื่องเท่านั้น ความจริงทั้งหลายที่ประกอบกันขึ้นเป็นองค์รวมอันยิ่งใหญ่ นั้น จะต้องถูกสืบค้นและรวบรวม 'ที่นั่น และที่นั่นหน่อย' อีสยาห์ 28:10"

"เมื่อได้สืบค้นเช่นนั้นและรวบรวมเข้าด้วยกันแล้ว จะพบว่าสิ่งเหล่านั้นสอดประสานกันอย่างสมบูรณ์แบบ พระกิตติคุณแต่ละเล่มเป็นส่วนเสริมแก่กันและกัน คำพยากรณ์ทุกข้อเป็นคำอธิบายของอีกข้อหนึ่ง ความจริงทุกประการเป็นความคลี่คลายของความจริงอีกประการหนึ่ง แบบจำลองในระบบพิธีแห่งศาสนายิวได้รับการทำให้กระจ่างโดยพระกิตติคุณ หลักการทุกประการในพระวจนะของพระเจ้ามีที่ของตน ข้อเท็จจริงทุกข้อมีความหมายสัมพันธ์ของตน และโครงสร้างอันครบถ้วนสมบูรณ์นั้น ทั้งในด้านการออกแบบและการดำเนินการ เป็นพยานถึงพระเจ้าทรงเป็นผู้ประพันธ์ของมัน โครงสร้างเช่นนี้ ไม่มีจิตใดนอกจากพระปัญญาขององค์ผู้ไม่มีที่สิ้นสุดเท่านั้นที่จะสามารถคิดขึ้นหรือสร้างสรรค์ได้"

"ในการสืบค้นส่วนต่าง ๆ และศึกษาความสัมพันธ์ของส่วนเหล่านั้น บรรดาความสามารถขั้นสูงสุดของจิตมนุษย์ย่อมถูกเรียกให้ทำงานอย่างเข้มข้น ไม่มีผู้ใดที่จะอุทิศตนแก่การศึกษาเช่นนั้นโดยปราศจากการพัฒนากำลังทางสติปัญญาได้"

"คุณค่าทางสติปัญญาของการศึกษาพระคัมภีร์นั้น มิได้มีอยู่แต่เพียงในการค้นหาและรวบรวมความจริงเท่านั้น แต่ยังมีอยู่ในความพยายามซึ่งจำเป็นต่อการจับใจความของหัวข้อทั้งหลายที่นำเสนอด้วย จิตใจที่หมกมุ่นอยู่กับเรื่องสามัญธรรมดาเท่านั้น ย่อมหดแคบและอ่อนกำลังลง หากไม่เคยถูกใช้งานให้เข้าใจความจริงอันยิ่งใหญ่และกว้างไกล ในกาลต่อมามันก็ย่อมสูญเสียพลังแห่งการเจริญเติบโต เพื่อเป็นเครื่องป้องกันความเสื่อมถอยนี้ และเป็นแรงกระตุ้นต่อการพัฒนาแล้ว ไม่มีสิ่งใดจะเทียบได้กับการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า ในฐานะเป็นวิธีฝึกอบรมสติปัญญา พระคัมภีร์มีประสิทธิผลยิ่งกว่าหนังสือเล่มอื่นใด หรือแม้แต่หนังสืออื่นทั้งปวงรวมกัน ความยิ่งใหญ่ของเนื้อหา ความเรียบง่ายอันสง่างามแห่งถ้อยคำ และความงดงามแห่งภาพพจน์ของพระคัมภีร์ ปลุกเร้าและยกระดับความคิดได้อย่างที่ไม่มีสิ่งอื่นใดทำได้ การศึกษาอื่นใดก็ไม่อาจประทานพลังทางปัญญาเช่นเดียวกับความพยายามที่จะเข้าใจความจริงอันยิ่งใหญ่แห่งการทรงสำแดงได้ เมื่อจิตใจได้สัมผัสกับพระดำริของพระเจ้าผู้ไม่มีที่สิ้นสุดเช่นนั้นแล้ว ก็ย่อมขยายกว้างและเข้มแข็งขึ้นเป็นแน่"

"และฤทธิ์อำนาจของพระคัมภีร์ในการพัฒนาธรรมชาติฝ่ายจิตวิญญาณนั้นยิ่งใหญ่มหาไปกว่านั้นอีก มนุษย์ซึ่งถูกทรงสร้างขึ้นเพื่อการสำนึกศีลธรรมกับพระเจ้า จะพบชีวิตอันแท้จริงและการพัฒนาของตนได้ก็แต่ในการสำนึกศีลธรรมเช่นนั้นเท่านั้น มนุษย์ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้พบความชื่นชมยินดีสูงสุดของตนในพระเจ้า และในสิ่งอื่นใดเขาไม่อาจพบสิ่งที่จะระงับความกระหายของจิตใจ ที่จะสนองความหิวและความกระหายของจิตวิญญาณได้ ผู้ใดก็ตามที่ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยจิตใจที่จริงใจและพร้อมจะรับคำสอน แสวงหาที่จะเข้าใจความจริงทั้งหลายของพระวจนะนั้น ผู้นั้นจะถูกนำให้เข้าสู่การติดต่อกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้ประพันธ์พระวจนะนั้น และนอกจากโดยการเลือกของตนเองแล้ว ก็ไม่มีขีดจำกัดต่อความเป็นไปได้แห่งการพัฒนาของเขา"

“ด้วยลีลาและเนื้อหาที่หลากหลายอย่างกว้างขวาง พระคัมภีร์มีสิ่งที่น่าสนใจสำหรับทุกความคิด และเราใจต่อทุกดวงใจ ในหน้าตาต่าง ๆ ของพระคัมภีร์พบได้ทั้งประวัติศาสตร์ที่เก่าแก่ที่สุด; ชิวประวัติที่สมจริงที่สุด; หลักการแห่งการปกครองสำหรับการบริหารรัฐ สำหรับการจัดระเบียบนครเวรอน—หลักการซึ่งปัญญามนุษย์ไม่เคยทัดเทียมได้ พระคัมภีร์ประกอบด้วยปรัชญาที่ลึกซึ้งที่สุด กวีนิพนธ์ที่ไพเราะที่สุดและสูงส่งที่สุด ที่เปี่ยมด้วยอารมณ์ที่สุดและสะเทือนใจที่สุด งานเขียนแห่งพระคัมภีร์นั้น แม้เมื่อพิจารณาเพียงในแง่นี้ก็ยังมีคุณค่าสูงส่งเหนือผลงานของผู้ประพันธ์มนุษย์ใด ๆ อย่างหาประมาณมิได้; แต่เมื่อพิจารณาในความสัมพันธ์กับแนวความคิดศูนย์กลางอันยิ่งใหญ่ นั้น งานเขียนเหล่านี้ย่อมมีขอบเขตกว้างไกลยิ่งกว่าอย่างไม่มีที่สุด และมีคุณค่ายิ่งใหญ่กว่าอย่างไม่มีที่สุด เมื่อพิจารณาในความสว่างแห่งแนวความคิดนี้ ทุกหัวข้อย่อมมีความหมายใหม่ขึ้นมา ในความจริงทั้งหลายที่กล่าวไว้อย่างเรียบง่ายที่สุดนั้น มีหลักการที่สูงเทียมฟ้าและครอบคลุมนิรันดรภาพรวมอยู่ด้วย”

“แก่นสำคัญของพระคัมภีร์ เป็นหัวข้อซึ่งทุกหัวข้ออื่นตลอดทั้งเล่มรวมศูนย์อยู่รอบนั้น คือแผนการแห่งการไถ่ การฟื้นคืนพระฉายาของพระเจ้าในจิตวิญญาณมนุษย์ ตั้งแต่แรกแห่งความหวังในพระวาระพิพากษาที่ได้ทรงประกาศไว้ในเอเดน จนถึงพระสัญญาอันรุ่งโรจน์ประการสุดท้ายในพระธรรมวิวรณ์ว่า ‘เขาทั้งหลายจะได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ และพระนามของพระองค์จะอยู่ที่หน้าผากของเขาทั้งหลาย’ (วิวรณ์ 22:4) ใจความของหนังสือทุกเล่มและทุกตอนในพระคัมภีร์คือการคลี่คลายหัวข้ออันน่าอัศจรรย์นี้—การยกมนุษย์ขึ้น—โดยฤทธาภาพของพระเจ้า ‘ผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา’ 1 โครินธ์ 15:57.”

“ผู้ใดจับใจความนี้ได้ เขาก็มีทุ่งกว้างอันไร้ขอบเขตสำหรับการศึกษาอยู่เบื้องหน้า เขามีกุญแจที่จะไขคลังทรัพย์ทั้งสิ้นแห่งพระวาระของพระเจ้าให้เปิดออกแก่เขา”

“ศาสตร์แห่งการไถ่ให้รอดเป็นศาสตร์แห่งศาสตร์ทั้งปวง; เป็นศาสตร์ที่เหล่าทูตสวรรค์และสรรพปัญญาชนแห่งโลกทั้งหลายที่ยังมิได้ล้มลงในบาปศึกษาอยู่; เป็นศาสตร์ที่ดึงดูดความสนพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา; เป็นศาสตร์ที่ยังเข้าสู่อุบัติของสิ่งพุ่มพอกอยู่ในพระทัยของพระผู้ไม่มีที่สิ้นสุด—ซึ่งได้ทรงสงบไว้ตลอดกาลนาน’ (Romans 16:25, R.V.); เป็นศาสตร์ที่จะเป็นสิ่งที่ผู้ได้รับการไถ่ของพระเจ้าจะศึกษาไปตลอดยุคทั้งหลายอันไม่สิ้นสุด. นี่คือการศึกษาศาสตร์สูงสุดซึ่งมนุษย์จะพึงเข้าศึกษาได้. ซึ่งต่างจากการศึกษาอื่นใดทั้งสิ้น มันจะกระตุ้นสติปัญญาและยกจิตวิญญาณให้สูงขึ้น.”

“คุณเลิศของความรู้คือ ข้าปัญญาประทานชีวิตแก่ผู้ที่มีปัญญานั้น’ พระเยซูตรัสว่า ‘ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลาย เป็นวิญญาณ และเป็นชีวิต’ และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร คือการที่เขาทั้งหลายรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงใช้มา’ ปัญญาจารย์ 7:12; ยอห์น 6:63; 17:3, R.V.”

“พลังแห่งการทรงสร้างซึ่งเรียกโลกทั้งหลายให้บังเกิดขึ้นนั้นอยู่ในพระวาระของพระเจ้า พระวาระนี้ประทานฤทธิอำนาจ; พระวาระนั้นก่อกำเนิดชีวิต พระบัญชาทุกประการคือพระสัญญา; เมื่อเจตจำนงยอมรับ และเมื่อจิตวิญญาณรับไว้ พระบัญชานั้นก็นำชีวิตขององค์ผู้ไม่มีที่สิ้นสุดมาด้วย พระวาระนั้นเปลี่ยนแปลงธรรมชาติ และทรงสร้างจิตวิญญาณขึ้นใหม่ตามพระฉายาของพระเจ้า”

ชีวิตที่ได้ทรงประทานเช่นนี้ ก็ทรงทำจนไว้ในท่านเองเดียวกันด้วย

“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ได้ แต่ด้วยพระวาระทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”

(Matthew 4:4)”

“จิตใจ คือจิตวิญญาณ ย่อมถูกเสริมสร้างขึ้นด้วยสิ่งที่มีนวลหล่อเลี้ยง;
และการที่จะให้มันได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยสิ่งใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับเราเองที่จะกำหนด.
อยู่ในอำนาจของทุกคนที่จะเลือกหัวข้อทั้งหลายซึ่งจะครอบครองความคิดและหล่อหลอมอุปนิสัย.
พระเจ้าตรัสถึงมนุษย์ทุกคนผู้ได้รับสิทธิพิเศษให้เข้าถึงพระคัมภีร์ว่า
'เราได้เขียนสิ่งใหญ่ยิ่งแห่งธรรมบัญญัติของเราไว้แก่เขาแล้ว' 'จงร้องทูลต่อเรา แล้วเราจะตอบเจ้า
และจะแสดงให้เจ้ารู้ถึงสิ่งใหญ่และล้ำลึก ซึ่งเจ้าไม่รู้' Hosea 8:12; Jeremiah 33:3.”

“ด้วยพระวาทะของพระเจ้าในมือ มนุษย์ทุกคน ไม่ว่าสภาพชีวิตของเขาจะถูกกำหนดไว้ ณ ที่ใด
ย่อมมีสหายเช่นที่ตนเลือกได้ ในหน้ากระดานแห่งพระวาทะนั้น
เขาอาจสนทนากับบรรดาผู้สูงส่งและประเสริฐที่สุดแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์
และอาจฟังพระสุรเสียงขององค์ผู้ทรงนิรันดรขณะพระองค์ตรัสกับมนุษย์
เมื่อเขาศึกษาและใคร่ครวญถึงหัวข้อทั้งหลายซึ่ง 'เหล่าทูตสวรรค์ปรารถนาจะฟังดู' (1 เปโตร 1:12)
เขาย่อมมีเหล่าทูตสวรรค์เป็นสหายได้ เขาอาจดำเนินตามรอยพระบาทของพระอาจารย์จากสวรรค์
และฟังพระวาทะของพระองค์เสมือนเมื่อครั้งพระองค์ทรงสั่งสอนบนภูเขา บนที่ราบ และที่ชายทะเล
เขาอาจดำรงอยู่ใน โลกนี้ท่ามกลางบรรยากาศแห่งสวรรค์ ถ่ายทอดความคิดแห่งความหวังและความปรารถนา
ไฟหาความบริสุทธิ์แก่ผู้ที่โศกเศร้าและถูกทดลองในโลกนี้
โดยตัวเขาเองก็เข้ามาใกล้ชิดยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นอีกในสามัคคีธรรมกับองค์ผู้ทรงลี้ลับ
ดุดั่งผู้ในสมัยโบราณที่ดำเนินกับพระเจ้า เข้าใกล้ยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นอีกถึงธรณีแห่งโลกนิรันดร
จนกว่าประตูทั้งหลายจะเปิดออก และเขาจะเข้าไปในที่นั้น เขาจะพบว่าตนมิได้เป็นคนแปลกหน้าเลย
บรรดาสุรเสียงที่จะกล่าวต้อนรับเขานั้น คือสุรเสียงของผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย ซึ่งแม้มิได้ปรากฏแก่ตา
ก็เป็นสหายของเขาเมื่ออยู่บนโลก—เป็นสุรเสียงที่ในโลกนี้เขาได้เรียนรู้ที่จะแยกแยะและที่จะรัก
ผู้ที่โดยพระวาทะของพระเจ้าได้ดำเนินชีวิตอยู่ในสามัคคีธรรมกับสวรรค์
จะพบว่าตนอยู่ราวกับบ้านของตนท่ามกลางความเป็นสหายแห่งสวรรค์” Education, 123–127.